

κᾶκό-βιος, -ον, αυτός που ζει με στερήσεις ή φτωχικά, σε Ηρόδ., Ξεν.
κᾶκοβουλευόμεαι, αόρ. *ἀ΄ ἐκακοβουλεύθην*, Παθ., συμβουλευόμεαι κακώς, σε Ευρ.
κᾶκό-βουλος, -ον (βουλή), αυτός που δίνει κακές συμβουλές, σε Ευρ., Αριστοφ.
κᾶκό-γαμβροσγός, θρήνος για τον δυστυχή γαμπρό της, σε Ευρ.
κᾶκο-γαμίουδίκη, ἢ (γάμος), αγωγή εναντίον κάποιου που σύνηψε παράνομο γάμο, σε Πλούτ. (δεν υπάρχει ονομ. *-γάμιον*).
κᾶκογείτων, -ον, γεν. *-ονος*, κακός γείτονας ή αυτός που βρίσκεται κοντά στην δυστυχία κάποιου, σε Σοφ.
κᾶκό-γλωσσος, -ον (γλῶσσα), αυτός που ξεστομίζει κακά, *βοή κ.*, κραυγή δυστυχίας, σε Ευρ.
κᾶκοδαιμονάω, βασανίζομαι από κακό δαίμονα, κατέχομαι από κακό πνεύμα, σε Αριστ., Ξεν. κ.λπ.
κᾶκοδαιμονέω, είμαι δυστυχής, σε Ξεν.
κᾶκοδαιμονία, Ιων. **-ίη, ἢ, I.** ατυχία, δυστυχία, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. **II.** κατάληψη από δαίμονα, μανία, παραφροσύνη, σε Αριστοφ., Ξεν.
κᾶκο-δαίμων, -ον, γεν. *-ονος, I.* αυτός που έχει καταληφθεί από κακό δαίμονα, κακότυχος, ατυχής, δυστυχής, σε Ευρ., Αριστοφ.: *ἐπίρρ. -μόνωσ*, σε Λουκ. **II.** ως ουσ., κακός δαίμονας, πονηρό πνεύμα, σε Αριστοφ.
κᾶκοδοξέω, έχω κακή φήμη, σε Ξεν.
κᾶκοδοξία, ἢ, κακή φήμη, αισχροσύνη, προστυχία, ατιμία, σε Ξεν., Πλάτ.
κᾶκό-δοξος, -ον (δόξα), αυτός που έχει κακή φήμη, δηλ.: **1.** ο χωρίς φήμη, άσημος, άγνωστος, σε Θεόγν. **2.** κακόφημος, δυσώνυμος, σε Ευρ., Ξεν.
κᾶκο-δρομία, ἢ (δρόμος), κακός δρόμος, τραχύ πέρασμα, δύσκολο ταξίδι (μέσω θαλάσσης), σε Ανθ.
κᾶκο-εἶμων, -ον, γεν. *-ονος (εἶμα)*, ρακένδυτος, κουρελής, σε Ομήρ. Οδ.
κᾶκο-εργία, κᾶκο-εργός, Επικ. αντί *κακ-ουργία, -γος*.
κᾶκοζηλία, ἢ, ατυχής μίμηση, προσποίηση, σε Λουκ.
κᾶκό-ζηλος, -ον, μιμητής κακῶν.
κᾶκοήθεια, Ιων. **-ίη, ἢ, I.** φαυλότητα χαρακτήρα, αχρειότητα, κακή ποιότητα ήθους, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** κακοί τρόποι ή κακές συνήθειες, φαύλες ἔξεις, σε Ξεν.
κᾶκοήθευμα, -ατος, τό, αχρεία πράξη, σε Πλούτ.
κᾶκο-ήθης, -ες (ἡθος): **I. 1.** κακεντρεχής, μοχθηρός, σε Αριστοφ., Δημ. **2.** ως ουσ., *τὸ κακόηθες*, κακή τάση, συνήθεια, αδυναμία για την εκτέλεση ενός πράγματος, σε Πλάτ. **II.** λέγεται για ασθένειες, *κακοήθης*: *ἐπίρρ. -θως*, παρά Δημ.
κᾶκο-θημοσύνη, ἢ (τί-θημι), αταξία, σε Ησιόδ.
κᾶκό-θροος, -ον, συνηρ. **-θροους, -ουν**, κακολόγος, υβριστικός, σε Σοφ.
κᾶκο-θυμία, ἢ (θυμός), εχθρική διάθεση, σε Πλούτ.
Κᾶκ-οἶλιος, ἢ (Ἴλιος), δυστυχισμένη Τροία, σε Ομήρ. Οδ.
κᾶκοκέρδεια, ἢ, αισχροκέρδεια, σε Θεόγν.
κᾶκο-κερδής, -ές (κέρδος), αισχροκερδής.
κᾶκό-κνημος, Δωρ. -κνήμος, -ον (κνήμη), αυτός που έχει αδύναμες κνήμες, που έχει λεπτές κνήμες, σε Θεόκρ.
κᾶκο-κρίσια, ἢ (κρίσις), κακή κρίση, εσφαλμένη απόφαση, σε Ανθ.
κᾶκολογέω, κακολογώ, υβρίζω, προσβάλλω, σε Λυσία, Κ.Δ.
κᾶκολογία, ἢ, κακολογία, όνειδος, ψόγος, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.
κᾶκο-λόγος, -ον (λέγω), κακολόγος, υβριστικός, σε Πίνδ., Αττ.

κᾶκό-μαντις, -εως, ὁ, ἡ, προφήτης, μάντης κακῶν, σε Αισχύλ.

κᾶκο-μᾶχέω, μέλ. *-ήσω*, μάχομαι, πολεμῶ με δόλιο τρόπο στη μάχη, σε Λουκ.

κᾶκο-μέλετος, -ον (μέλομαι), πλήρης, γεμάτος κακούς οίωνους, σε Αισχύλ.

κακο-μηδής, -ές (μηδός), αυτός που επινοεί, τεχνάζεται το κακό, απατηλός, πανούργος, σε Ομηρ. Ὑμν.

κᾶκο-μήτης, -ου, ὁ, = το προηγ., σε Ευρ.

κᾶκομηχᾶνία, ἡ, εξάσκηση ευτελών πρακτικῶν, ενασχόληση με ταπεινά τεχνάσματα, σε Λουκ.

κᾶκο-μήχᾶνος, Δωρ. κακομάχ-, -ον (μηχανή), αυτός που μηχανεύεται, σχεδιάζει κακά, κακοποιός, βλαβερός, επιζήμιος, θανάσιμος, ολέθριος, καταστρεπτικός, σε Ομηρ.

κᾶκο-μίμητος[ι], -ον (μιμέομαι), αυτός που μιμείται το κακό, απατηλός, ψευδής· επίρρ. *-τως*, σε Αριστ.

κᾶκό-μοιρος, -ον (μοῖρα), δύσμοιρος, κακότυχος, σε Ανθ.

κᾶκόνοια, ἡ, κακός σκοπός, κακεντρέχεια, μοχθηρία, κακή πρόθεση, δόλος, σε Ξεν., Δημ.

κᾶκονομία, ἡ, κακό σύστημα νόμων και διακυβέρνησης, κακή διοίκηση, μη ευνομούμενο πολίτευμα, σε Ξεν.

κᾶκό-νομος, -ον, αυτός που έχει κακούς νόμους, κακοδιοικούμενος, σε Ηρόδ.

κᾶκό-νοος, -ον, συννηρ. *-νοος, -οον*· Αττ. πληθ. *κακόνοι*· αρνητικά διακείμενος, δυσαρεστημένος, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.· αυτός που έχει εχθρική προδιάθεση απέναντι σε, *τινι*, σε Ξεν. — υπερθ. *κακονούστατος*, σε Δημ.

κᾶκό-νυμφος, -ον (νύμφη), I. κακοπαντρεμένος, αυτός που έχει συνάψει κακό, δυστυχημένο γάμο, σε Ευρ. **II.** ως ουσ., κακός ή ατυχής γαμπρός, στον ίδ.

κᾶκό-ξενος, Ιων. -ξεινος, -ον, I. αυτός που φιλοξενεί ανάξιους φιλοξενίας ανθρώπους, σε ανώμ. Επικ. συγκρ. *κακοξενώτερος*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** εχθρικός προς τους ξένους, αφιλόξενος, σε Ευρ., Ανθ.

κᾶκο-ξύνετος, -ον, αυτός που έχει φρόνιμη σκέψη προς το κακό, πανούργος, δόλιος, σε Θουκ.

κᾶκοπάθεια, ἡ, δυστυχία, αθλιότητα, σε Θουκ.

κᾶκοπαῖθέω, μέλ. *-ήσω*, υποφέρω δεινά, δυστυχῶ, βρίσκομαι σε δυστυχία, περιπέφτω σε θλίψη, σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ.

κᾶκο-παῖθής, -ές (πάσχω), αυτός που υφίσταται βάσανα, υποφέρει δεινά, αυτός που βρίσκεται σε δυστυχία· επίρρ. *-θῶς*, αθλίως, σε Αριστ.

κᾶκο-πάρθενος, -ον, ανάρμοστος, απρεπής για παρθένο, δυστυχής παρθένος, σε Ανθ.

κᾶκό-πατρις, -ιδος, ὁ, ἡ (πατήρ), αυτός που κατάγεται από μικρομεσαία οικογένεια, ο ταπεινός καταγωγής, σε Θέογν.

κᾶκο-πῖνής, -ές (πίνος), υπερβολικά ακάθατος, βρώμικος, ρυπαρός, υπερθ. *κακοπινέστατος*, σε Σοφ.

κᾶκοποιέω, μέλ. *-ήσω*, **I.** κάνω κάτι κακό, παριστάνω τον απατεώνα, σε Αριστοφ.· διευθύνω, χειρίζομαι άσχημα τις υποθέσεις μου, σε Ξεν. **II.** μτβ., βλάπτω, καταστρέφω, στον ίδ.

κᾶκοποιΐα, ἡ, κακή πράξη, βλαπτική ενέργεια, βλάβη, σε Ισοκρ.

κᾶκο-ποιός, -όν (ποιέω), βλαπτικός, επιβλαβής, σε Πίνδ.

κᾶκο-πονητικός, -ή, -όν (πονέω), αυτός που δεν μπορεί να υποστεί τους κόπους, που δεν υποφέρει τις ταλαιπωρίες, σε Αριστ.

κᾶκό-ποτμος, -ον, κακότυχος, δύσμοιρος, σε Αισχύλ., Ευρ.

κᾶκό-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, αυτός που έχει κακά πόδια, σε Ξεν.

κᾶκο-πράγῳ, μέλ. -ήσω (πράγος), είμαι άτυχος, αποτυγχάνω σε μία προσπάθεια, δυστυχῳ, σε Θουκ.

κᾶκοπράγία, ἡ, ατύχημα, αποτυχία, σε Θουκ.

κᾶκο-πράγμων, -ον (πράσσω), = κακοποιός, σε Ξεν.

κᾶκορ-ράφία, Ιων. -ίη, ἡ (ράπτω), μηχανορραφία, σκευωρία, σε Όμηρ.

κᾶκορ-ρήμων, -ον (ρήμμα), κακολόγος, αυτός που προμηγνύει το κακό, που μιλάει με δυσοίωνες ρήσεις, σε Αισχύλ.

κᾶκορ-ροθέω, μέλ. -ήσω (ρόθος), κακολογῳ, βλασφημῳ, αποπαίρνω, εξυβρίζω, σε Ευρ., Αριστοφ.

κακόρ-ρυπος, ο πάρα πολύ βρώμικος, σε Βάβρ.

κᾶκός, -ἡ, -όν, κακός, Λατ. malus·

A. λέγεται για πρόσωπα, **I. 1.** αντίθ. προς το καλός, δύσμορφος, άσχημος, σε Όμηρ. Ιλ. **2.** αντίθ. προς τα άγαθός, έσθλός, ο ταπεινής καταγωγής, φτωχός, ταπεινός, άθλιος, άσημος, σε Όμηρ., Σοφ. **3.** άνανδρος, δειλός, πρόστυχος, χυδαίος, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **4.** ο κακός στο είδος του, δηλ. ανάξιος, μηδαιμνός, ελεεινός, κ. άλήτης, άθλιος επαίτης, ζητιάνος, σε Όμηρ. Οδ.· κ.ίατρός, σε Αισχύλ.· κ. ναύτης, σε Ευρ.· πάντα κακός, κακός σε όλα τα πράγματα, σε Όμηρ. Οδ.· κακόςγνωμην, σε Σοφ.· με απαρ., κακός μανθάνειν, κακός στη μάθηση, στον ίδ. **5.** με ηθική έννοια, άθλιος, φαύλος, πονηρός, σε Όμηρ. Οδ., Αττ. **II.** λέγεται για θάνατο, ασθένεια, νόσο κ.λπ.· κακός, οδυνηρός, ολέθριος, μοιραίος, σε Όμηρ., Αττ.· λέγεται για οiwονούς, άσχημος, δυσμενής, σε Αττ.· λέγεται για λόγους, αισχρός, υβριστικός, σε Σοφ.· κ. ποιμήν, δηλ. η θύελλα, σε Αισχύλ.**B.** κακόν, τό και κακά, τά· ως ουσ., δυστυχία, κακά, συμφορές, σε Όμηρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· δυοῖν άποκρίνας κακοῖν, έχοντας επιλέξει το μικρότερο απ' τα δύο κακά, σε Σοφ.· κακόν τι έρδειν ή ρέζειν τινά, κάνω κακό ή βλάπτω, προξενῳ κακό σε κάποιον, σε Όμηρ. Ιλ.· κακόν (ή κακά) ποιεῖν τινά, σε Αττ.· κακά κακῶν = τὰ κάκιστα, σε Σοφ. **2.** κακά, τά, επίσης άσχημα λόγια, ύβρεις, επικρίσεις, κατηγορίες, σε Ηρόδ., Τραγ. **Γ. ΒΑΘΜΟΙ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ· 1.** ομαλός συγκρ., κακότερος, σε Όμηρ. Οδ., Θεόκρ.· αλλά ποτέ σε Αττ.· ανώμ. κακίων, -ον (με -ι), σε Όμηρ. (με ι), σε Αττ. **2.** υπερθ., κάκιστος, σε Όμηρ. κ.λπ.· αλλά και τα χείρων, χείριστος και τα ήσσων, ήκιστος, χρησιμ. επίσης ως συγκρ. και υπερθ. **Δ.** Επίρρ. κακῶς, Λατ. male, κακώς, σε Όμηρ. Ιλ. κ.λπ.· κακῶς ποιεῖν τινά, συμπεριφέρομαι σε κάποιον άσχημα· κακῶς ποιεῖν τινά τι, προξενῳ σε κάποιον βλάβη, σε Αττ.· κακῶς πράσσειν, ζω άσχημα, δυστυχῳ, σε Αισχύλ.· κακῶς πάσχειν, στον ίδ.· κακῶς γίνεταί τινι, σε Ηρόδ.· κακῶς έκπέφευγα, Λατ. vix deum effugi, σε Δημ.· συγκρ. κάκιον, σε Ηρόδ., Αττ.· υπερθ. κάκιστα, σε Αριστοφ. κ.λπ. **Ε. ΣΤΑ ΣΥΝΘ.**· όταν προστίθεται σε λέξεις που ήδη σημαίνουν κάτι κακό, επιτείνει αυτή την έννοια, όπως στο κακο-πινής· αλλά όταν προτίθεται σε λέξεις που σημαίνουν κάτι καλό, δηλώνει μικρή ποσότητα αυτού του καλού, όπως στο κακό-δοζος. Ενίοτε παρουσιάζεται απλώς ως επίθ. που συμφωνεί με το ουσ. με το οποίο συνδέεται, όπως στα Κακοίλιος αντί κακή Ήλιος, κακόννυμφας αντί κακός νύμφιος.

κᾶκό-σίτος, -ον, δύσκολος ως προς την τροφή, δηλ. αυτός που δεν έχει όρεξη, δυσκολοϊκανοποίητος, σε Πλάτ.

κᾶκο-σκελής, -ές (σκέλος), αυτός που έχει άσχημα πόδια, σε Ξεν.

κᾶκο-σκηνης, -ές (σκῆνος), αυτός που έχει άσχημη σωματική δομή, άθλιο σῳμα, σε Ανθ.

κάκ-οσμος, -ον (ὄσμή), αυτός που έχει κακή οσμή, άσχημη μυρωδιά, σε Αριστοφ.

κᾶκό-σπλαγγος, -ον (σπλάγγων), λιπόψυχος, δειλός, άνανδρος, σε Αισχύλ.

κᾶκο-σπορία, ἤ (σπόρος), κακή σπορά ή φτωγή συγκομιδή, σε Ανθ.

κᾶκο-στόμαχος, -ον, αυτός που έχει ασθενές στομάχι, δυσκολοϊκανοποίητος, σε Ανθ.

κᾶκοστομέω, κακολογώ, υβρίζω, προσβάλλω, *τινά*, σε Σοφ.

κᾶκό-στομος, -ον (στόμα), κακολόγος, σε Ευρ.

κᾶκό-στρωτος, -ον, κακοστρωμένος, δηλ. γεμάτος πτυχές ή ρωγμές, σε Αισχύλ.

κᾶκο-σύνθετος, -ον, άσχημα ενωμένος, σε Λουκ.

κᾶκό-σχολος, -ον (σχολή), **I.** αυτός που ξοδεύει άνώφελα την αργία του, που δαπανά την άνάπαυλά του άσκοπα, σκηρρός, τεμπέλης, σε Ανθ. **II.** Ενεργ., κ. *πνοαί*, άνεμοι που οδηγούν τους άντρες σε σκηρρία, σε αργία, σε Αισχύλ.

κᾶκοτεχνέω, μέλ. *-ήσω* (κακότεχνος), μεταχειρίζομαι άσχημα τεχνάσματα, ενεργώ κακά ή δόλια, φέρομαι με δολιότητα, συμπεριφέρομαι με πανουργία, σε Ηρόδ., Δημ.

κᾶκοτεχνής, -ές, βλ. [κακότεχνος](#).

κᾶκοτεχνία, ἤ, κακή τέχνη **I.** συχνά στον πληθ., δόλια τεχνάσματα, ψευδείς μαρτυρίες, σε Πλάτ., Δημ. **II.** φαύλη και διεφθαρμένη τέχνη, σε Λουκ.

κᾶκό-τεχνος, -ον (τέχνη), αυτός που χρησιμοποιεί δόλια τεχνάσματα, πονηρός, πανούργος, δόλιος, κατεργάρης, *δόλος*, σε Ομήρ. Ιλ.· ανώμ. συγκρ. - *τεχνέστερος*, όπως αν προερχόταν από το κακοτεχνής, σε Λουκ.

κᾶκότης, -ητος, ἤ (κακός), κακία **I.** λέγεται για χαρακτήρα, ανανδρία, αδυναμία, δειλία, σε Όμηρ., Θουκ. **2.** κακία, μοχθηρία, πανουργία, πονηρία, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ.· *κακότητα λειφθῆναι*, απουσίασαν με κακή πρόθεση, σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για κατάσταση, κακές συνθήκες, κακοδαιμονία, αθλιότητα, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

κᾶκοτροπία, ἤ, κακία τρόπων, δυστροπία, αχρειότητα, πανουργία, δολιότητα, σε Θουκ.

κᾶκό-τροπος, -ον, δύστροπος, άχρειος.

κᾶκοτύχέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι κακότυχος, δυστυχώ, σε Θουκ.

κᾶκο-τύχης, -ές (τύχη), κακότυχος, σε Ευρ.

κᾶκουργέω, μέλ. *-ήσω* (κακοῦργος)· **I.** πράττω κακά, ασχολούμαι με δόλια πράγματα, αναλώνομαι στην ενασχόληση αθλίων πράξεων, σε Ευρ. κ.λπ.· λέγεται για άλογο, είμαι στρυφνός, αχαλίνωτος, σε Ξεν. **II.** με αιτ. προσ., προξενώ βλάβη ή κακό σε κάποιον, κακομεταχειρίζομαι, σε Ευρ., Πλάτ.· *λεηλατώ χώρα*, σε Θουκ.· *διαφθείρω, παραποιώ, παραχαράσσω, τούς νόμους*, σε Δημ.

κᾶκούργημα, -ατος, τό, κακό έργο, άσχημη πράξη, απάτη, σε Πλάτ.

κᾶκουργία, Επικ. *κακοεργίη[ι]*, ἤ, ο χαρακτήρας και η συμπεριφορά του *κακούργου*, διάπραξη κακού, πανουργία, δολιότητα, αισχροτήτητα, προστυχία, αθλιότητα, παλιανθρωπία, μοχθηρία, σε Ομήρ. Οδ., Θουκ. κ.λπ.· λέγεται για άλογο, στρυφνότητα, μη χαλιναγώγηση, σε Ξεν. **II.** στον πληθ., αδικήματα, παράνομες πράξεις, στον ίδ.

κακουργικός, -ή, -όν, κακός, ολέθριος, σε Αριστ.

κᾶκ-οῦργος, Επικ. *κακο-εργός, -όν (*ἔργω)*· **I. 1.** κακοποιός, βλαπτικός, φαύλος, διεφθαρμένος, μοχθηρρός, *γαστήρ κακοεργός*, επίμονη, πιεστική, απαιτητική, σε Ομήρ. Οδ.· *κακοῦργοι κλώπες*, σε Ηρόδ.· *άνήρ*, σε Σοφ.· *κακουργότατος λόγος*, σε Δημ. **2.** ως ουσ., κακοποιός, εγκληματίας, σε Θουκ.

κ.λπ.· ιδίως, κλέφτης, ληστής, σε Δημ. **Π.** αυτός που προξενεί βλάβη, επιβλαβής, με γεν., κ. *εἶναι τινος*, αυτός που βλάπτει, καταστρέφει κάποιον, σε Ξεν.

κᾶκ-ουχία, ἡ (ἔχω), κακή μεταχείριση, κακή συμπεριφορά, σε Πλάτ.· *χθονὸς κ.*, ερήμωση, καταστροφή, σε Αισχύλ.

κᾶκό-φᾶτις, -ιδος, ἡ, αυτή που ηχεί, ακούγεται άσχημα, δυσοίωση, σε Αισχύλ.

κᾶκο-φραδής, -ές (φράζομαι), κακόβουλος, σε Ομηρ. Ιλ.

κᾶκοφραδία, Ιων. -ίη, ἡ, κακή σκέψη, ανοησία, σε Ομηρ. Ὑμν.

κᾶκοφρονέω, μέλ. -ήσω, έχω κακές διαθέσεις, σκέφτομαι άσχημα, σε Αισχύλ.

κᾶκό-φρων, -ον (φρήν)· **I.** αυτός που έχει κακές διαθέσεις, δυσμενής, εχθρικός, σε Αισχύλ., Ευρ. **Π.** άφρονας, απερίσκεπτος, απρόσεκτος, σε Σοφ., Ευρ.

κᾶκο-φυής, -ές (φυή), αυτός που έχει άσχημα φυσικά ελαττώματα, σε Πλάτ.

κᾶκό-χαρτος, -ον (χαίρω), αυτός που χαίρεται για τα ξένα βάσανα, χαιρέκακος, σε Ησίοδ.

κᾶκο-χρήσμων, Δωρ. -χράσμων, -ον (χράομαι), δύσκολος, δύστροπος στη συγκατοίκηση, αμόρητος στη συμβίωση, σε Θεόκρ.

κᾶκό-ψογος, -ον, αυτός που κατηγορεί, μέμφεται με κακία, σε Θεόγν.

κᾶκόω, μέλ. -ώσω (κακός), λέγεται για πρόσωπα, **1.** μεταχειρίζομαι άσχημα, μεταχειρίζομαι, βλάπτω, κακοποιώ, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ. — Παθ., υφίσταμαι δεινά, βρίσκομαι σε κακή κατάσταση, γίνονται αντικείμενο κακομεταχείρισης, σε Όμηρ. κ.λπ.· *κεκακωμένος ἄλμη*, λερωμένος, μολυσμένος με σαλαμούρα, σε Ομηρ. Οδ. **2.** λέγεται για πράγματα, φθείρω, καταστρέφω, σε Ηρόδ., Θουκ.

κακτάμεναι, Επικ. αντί *κατα-κτανεῖν*, απαρ. αορ. β' του *κατα-κτείνω*· -

κάκτανε, Επικ. αντί *κατάκτανε*, προστ. αορ. β', και αντί *κατέκτανε*, γ' οριστ.· -

κάκτεινε, Επικ. αντί *κατέκτεινε*, γ' ενικ. παρατ.

κᾶκύνω[ῶ], **I.** φθείρω, προκαλώ ζημιά ή βλάβη. — Παθ. με ηθική σημασία, γίνομαι κακός, συμπεριφέρομαι άσχημα, ενεργώ με δόλιο τρόπο, φέρομαι άσχημα, σε Ευρ.· λέγεται για στρατιώτες, απειθαρχώ, σε Ξεν. **Π.** Παθ. επίσης, κατηγορούμαι, δέχομαι επικρίσεις, σε Ευρ.

κακχεῦναι, Επικ. αντί *καταχεῦναι*, απαρ. αορ. α' του *καταχέω*.

κακχύδην[ῶ], ποιητ. αντί *καταχύδην*.

κακῶς, επίρρ. του *κακός* (Δ).

κάκωσις, -εως, ἡ (κᾶκόω), **I. 1.** κακοποίηση, *τοῦ ἡγεμόνος*, σε Ξεν.·

ταλαιπωρία, φθορά, βλάβη, *τῶν πληρωμάτων*, λέγεται για πληρώματα, σε Θουκ. **2.** σύμφωνα με τον Αττ. νόμο, *κακώσεως δίκη*, αγωγή για κακή μεταχείριση ή παραμέληση των γονέων, σε Δημ. κ.λπ. **Π.** βλάβη, φθορά, δυστυχία, σε Θουκ.

κᾶλᾶθισκος, ὁ, υποκορ. του *κάλαθος*, σε Αριστοφ.

κάλαθος, [κᾶ], ὁ, **I.** αγγείοσχημο καλάθι, Λατ. *calathus*, σε Αριστοφ. **Π.**

ψυκτικό δοχείο, συσκευή ψύξης, ψύκτης, σε Βιργ.

κᾶλαίνος ή καλλᾶίνος, -η, -ον όπως το *κάλαϊς*, αυτός του οποίου αλλάζει το χρώμα, λέγεται για τον πετεινό, σε Ανθ.

κάλαϊς, ἡ, πολύτιμη λίθος πρασινο-μπλέ χρώματος (βλ. το προηγ.), τουρκουάζ ή χρυσόλιθος, σε Πλίν.

καλαμαία, ἡ (καλάμη), είδος ακρίδας, σε Θεόκρ.

κᾶλαμευτής, -οῦ, ὁ, I. (όπως αν προερχόταν από το **καλαμεύω*), θεριστής, σε Θεόκρ. **Π.** αυτός που ψαρεύει με πετονιά, σε Ανθ.

κᾶλάμη[ᾶ], ἡ (βλ. **κάλαμος**), **1.** κοτσάνι, στέλεχος, το άχυρο του σιταριού· μεταφ., *αἶψα φυλόπιδος πέλεται κόρος, ἥς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος*, οι άντρες γρήγορα κοραίνονται απ' τη μάχη, εκεί όπου το ξίφος ρίχνει πολλούς σαν άχυρα στο έδαφος, ενώ λίγος είναι ο θεριζόμενος καρπός, δηλ. ενώ είναι μεγάλη σφαγή, το κέρδος απ' τη μάχη είναι λίγο, σε Ομήρ. *Ιλ.*: κ. *πυρῶν*, άχυρο από σιτάρι, σε Ηρόδ. **2.** κοτσάνι, στέλεχος χωρίς το στάχυ του σιταριού, θερισμένο σιτάρι· μεταφ., λέγεται για ηλικιωμένο άντρα, *καλάμην γέ σ' ὄδομαι εἰσορόοντα γιγνώσκειν*, μπορείς ακόμα να αντιληφθείς τα υπολείμματα της πρότερης δύναμης, σε Ομήρ. *Οδ.*: *ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι*, κρίνω από τα υπολείμματα, απομεινάρια, σε Λουκ.

κᾶλᾶμη-τομία, ἡ (τέμνω), θερισμός, σε Ανθ.

κᾶλᾶμη-φάγος[ᾶ], -ον (φαγεῖν), αυτός που κατατρώει τα καλάμια, δηλ. τα θερίζει, τα κόβει, σε Ανθ.

κᾶλᾶμη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κρατά καλάμι, σε Ξεν.

κᾶλάμινος, -η, -ον (κᾶλᾶμος), **I.** καλαμένιος, φτιαγμένος από καλάμι, σε Ηρόδ. **II.** κατασκευασμένος από βέργες, στον ίδ.

κᾶλᾶμῖς, -ῖδος, ἡ (κᾶλαμος), καλάμι ψαρέματος, σε Ανθ.

κᾶλᾶμίσκος, ὁ, υποκορ. του *κᾶλαμος*, μικρό καλάμι που χρησιμοποιείται ως σωλήνας, σε Αριστοφ.

καλαμίτις, -ιδος, ἡ, = *καλαμαία*, σε Ανθ.

κᾶλᾶμοίεις, -εσσα, -εν, φτιαγμένος από καλάμι, σε Ευρ.

κᾶλᾶμος[κᾶ], ὁ, I. καλάμι μεγαλύτερο από τον *δόνακα*, *Λατ.* *agundo*, που χρησιμοποιείται στη στέγαση σπιτιών ή ακόμη και στην ανέγερση, κατασκευή τοίχων, σε Ηρόδ.· *χρησιμ.* στην κατασκευή στρωμάτων ή πλεγμάτων, στον ίδ., Θουκ. **II.** οτιδήποτε φτιαγμένο από καλάμι· **1.** καλαμένιος αυλός, φλάουτο, σε Πίνδ., Ευρ. **2.** ψαροκάλαμο, καλάμι ψαρέματος, σε Θεόκρ. **3.** βέλος, σε Οράτ. **III. 1.** περιληπτικά λέγεται για φυτά, όσα δεν είναι ούτε θάμνοι (*ῥλη*), ούτε δέντρα (*δένδρον*), σε Ξεν. **2.** καλαμένιο πλέγμα, σε Πλάτ. **IV.** *καλάμη*, στέλεχος, κοτσάνι, καυλός του σιταριού (δηλ. το καλάμι), σε Ξεν.

κᾶλᾶμο-στεφής, -ές (στέφω), καλυμμένος από καλάμι, σε Βατραχομ.

κᾶλᾶμό-φθογγος, -ον, αυτός που παίζεται μέσω καλαμιού, λέγεται για τόνους, μελωδίες, σε Αριστοφ.

κᾶλᾶμ-ώδης, -ες (εἶδος), όμοιος με καλάμι, γεμάτος καλάμια, σε Ανθ.

κᾶλάπους, -ποδος, ὁ (κᾶλον), καλαπόδι υποδηματοποιού, σε Πλάτ.

καλάσιρις, -ιος, ἡ, I. μακρύ ένδυμα, χιτώνας με κρόσια στο κάτω μέρος, σε Ηρόδ. **II.** *Καλασίριες* ονομαζόταν ένα από τα στρατιωτικά γένη της Αιγύπτου, στον ίδ. (*αιγυπτ.* λέξη).

κᾶλαῦροψ, -οπος, ἡ, μπαστούνι, ραβδί, μαγκούρα βοσκού, η οποία χρησίμευε στην επαναφορά στο κοπάδι των ζώων που έβοσκαν και ξεμάκραιναν από αυτό, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Ανθ. (*άγν.* προέλ.).

καλέοντι, Δωρ. αντί των *καλέουσι*, *καλοῦσι*.

καλεῦνται, Δωρ. αντί *καλοῦνται*.

καλεῦντο, Δωρ. αντί *ἐκαλέοντο*, γ' πληθ. Παθ. παρατ. του επόμενου.

κᾶλέω, Επικ. απαρ. *καλήμεναι*· Ιων. παρατ. *καλέεσκον*· μέλ. Ιων. *καλέω*, Αττ.

καλῶ (το *καλέσω* είναι η υποτ. αορ. α'), αορ. α' *ἐκάλεσα*, Επικ. *ἐκάλεσσα*, *κάλεσσα*· παρακ. *κέκληκα* — Μέσ., μέλ. Αττ. *καλοῦμαι* (επίσης με Παθ.

σημασία), μεταγεν. *καλέσομαι*· αορ. α' *ἐκαλεσάμην*, Επικ. *καλεσσάμην* —

Παθ., μέλ. *κεκλήσομαι*, αορ. α' *ἐκλήθην*, παρακ. *κέκλημαι*, Ιων. γ' πληθ.

κεκλέαται· Επικ. γ' πληθ. υπερσ. *κεκλήατο*· ευκτ. *κεκλήμην*, *κεκλήῃο*· **I. 1.**

καλώ, φωνάζω, σε Όμηρ. κ.λπ. — Μέσ., καλώ κάποιον κοντά μου, στον ίδ. **2.** καλώ σε γεύμα, προσκαλώ, σε Ομήρ. Οδ.· *κ. ἐπὶ δεῖπνον*, σε Ηρόδ., Ξεν.· *κληθέντες πρὸς τινα*, προσκεκλημένοι, καλεσμένοι στο σπίτι του, σε Δημ. **3.** επικαλούμαι, *τοὺς θεούς*, σε Ηρόδ., Αττ.· ομοίως και σε Μέσ., σε Αισχύλ. κ.λπ.· *ἀλλὰ ἀράς, ἄς σοι καλοῦμαι*, επικαλούμαι κατάρες εναντίον σου, σε Σοφ.· Παθ., λέγεται για το θεό, μου γίνεται επίκληση από κάποιον, σε Αισχύλ. **4. α)** ως δικανικός όρος, λέγεται για τον δικαστή· κλητεύω, προτείνω μάρτυρα ή φωνάζω, καλώ ενώπιον του δικαστηρίου, σε Αριστοφ., Δημ.· *πρὶν τὴν ἐμὴν (δίκην) καλεῖσθαι*, πριν γίνει η έναρξή της, σε Αριστοφ. **β)** λέγεται για τον ενάγοντα· σε Μέσ., *καλεῖσθαι τινα*, ενάγω κάποιον, πηγαίνω κάποιον στο δικαστήριο, Λατ. *vocare in jus*, στον ίδ. κ.λπ. **II. 1.** καλώ ονομαστικά, ονομάζω, ονοματίζω, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ.· *ὄνομα καλεῖν τινα*, καλώ κάποιον με κάποιο συγκεκριμένο όνομα (δηλ. με το όνομά του), σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, και χωρίς το *ὄνομα*, *τί νιν καλοῦσα τόχοιμ' ἄν;* σε Αισχύλ. — Παθ., *τύμβῳ δ' ὄνομα σῶ κεκλήσεται*, ένα όνομα θα δοθεί στον τάφο σου, σε Ευρ. **2.** σε Παθ. παρακ. *κέκλημαι*, έχω λάβει, έχω αποκτήσει όνομα, φέρω όνομα, συχνά = *εἰμί*, είμαι, *οὐνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι*, γιατί είμαι σύζυγός σου, σε Ομήρ. Ιλ.· *πόσις κεκλημένος εἶη*, μακάρι τέτοιος άνδρας να ήταν σύζυγός μου, σε Ομήρ. Οδ.· *σπανίως σε ενεστ., ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι*, στο ίδ. **3. α)** ποιητ., *Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται*, όπου υπάρχει ο λόφος που καλεῖται λόφος του Αλεισίου, σε Ομήρ. Ιλ. **β)** ακολουθ. από εξαρτημένη, δευτερεύουσα πρόταση, *καλεῖ με, πλαστός ὡς εἶην πατρί*, δηλ. *καλεῖ με πλαστόν*, με αποκαλεῖ υποτιθέμενο γιο, σε Σοφ.

κᾶλήμεναι, Επικ. αντί *καλεῖν*, Ενεργ. απαρ. του *καλέω*.

κᾶλ-ήμερος, -ον (ήμερα), αυτός που διάγει ευτυχισμένες μέρες, σε Ανθ.

κᾶλημι, Αιολ. αντί *καλέω*.

κᾶλήτωρ, -ορος, ὁ (καλέω), κήρυκας, τελάλης, Λατ. *calator*, σε Ομήρ. Ιλ.

κᾶλιά, Ιων. **-ιή, ή**, ξύλινη κατοικία, καλύβα, σταύλος, σε Ησίοδ.· *φωλιά πουλιού*, σε Θεόκρ. (*ῖ*, σε Ησίοδ.· *ῖ*, σε Θεόκρ.).

καλιάς, -άδος, ή, = το προηγ., καλύβα, σε Ανθ.· *ναῖσκος, παρεκκλήσι, εκκλησάκι*, σε Πλούτ.

κᾶλινδέομαι, αποθ. μόνο σε ενεστ. και παρατ., κυλιέμαι ή χώνομαι στη λάσπη, Λατ. *volutari*, σε Ηρόδ., Θουκ.· *απ' όπου, ασχολούμαι διαρκώς με κάτι*, Λατ. *versari in aliqua re*, σε Ξεν. κ.λπ.

κᾶλλαιον, τό, λειρί κόκκορα· πληθ. *κᾶλλαια, τά*, τα φτερά της ουράς του, Λατ. *palea*, σε Αριστοφ.

καλλείπω, Επικ. αντί *καταλείπω*.

καλλι-, **1.** α' συνθ. πολλών σύνθετων λέξεων, όπου η έννοια του ωραίου προστίθεται στην κύρια ή απλή έννοια του πράγματος· το *καλο-* είναι μεταγεν. και λιγότερο συνηθισμένο. **2.** μερικές φορές ως απλό επίθ. μαζί με ουσ., όπως στο *καλλίπαις* = *καλή παῖς*.

καλλι-βλέφαρος, -ον (βλέφαρον), αυτός που έχει ωραία βλέφαρα, βλεφαρίδες, αυτός που έχει όμορφα μάτια, σε Ευρ.

καλλι-βόας, -ου, ὁ (βοάω), αυτός που ηχεί, ακούγεται όμορφα, εὐήχος, σε Σοφ., Αριστοφ.

καλλί-βοτρυς, -υ, αυτός που έχει όμορφα τσαμπιά, σε Σοφ.

καλλί-βωλος, -ον (βῶλον), εύφορος, καρποφόρος, σε Ευρ.

καλλι-γάληνος[ᾶ], -ον (γαλήνη), αυτός που είναι ωραίος μέσα στην ηρεμία του, σε Ευρ.

καλλί-γάμος, -ον, ευτυχισμένος μέσα στο γάμο του, σε Ανθ.

καλλι-γένεια, ή (γένος), αυτή που γεννά ευγενικό τέκνο, όμορφο παιδί, όνομα της Δήμητρας στις Θεσμοφοριάζουσες, σε Αριστοφ.

καλλι-γέφυρος, -ον (γέφυρα), αυτός που έχει καλές γέφυρες, σε Ευρ.

***καλλι-γύναιξι[ϋ], ό, ή (γυνή)**, αυτός που έχει ωραίες γυναίκες, μόνο στις πλάγιες πτώσεις, *Έλλάδα καλλιγύναικα Αχαιΐδα κ., Σπάρτην κ.*, σε Όμηρ.

καλλι-δίνης[ι], -ου, ό (δίνη), αυτός που ρέει όμορφα, σε Ευρ.

καλλί-διφρος, -ον, αυτός που έχει ωραίο άρμα, σε Ευρ.

καλλι-δόναξ, ό, ή, ωραιοκάλαμος, σε Ευρ.

καλλι-επέομαι (έπος), Μέσ., μιλά με ωραίες εκφράσεις, σε Θουκ.

χρησιμοποιώ κομψή γλώσσα, σε Αριστ. — Παθ., *λόγοι κεκαλλιεπημένοι ρήμασί τε και όνόμασι*, λόγοι διανθισμένοι με ρήματα και ονόματα, σε Πλάτ.

καλλ-ιέρεω, Ιων. καλλ-ιρέω· παρακ. *κεκαλλιέρηκα· (ιέρόν)*· **I. 1.** έχω ευνοϊκά σημάδια σε μια θυσία, δέχομαι καλούς οιωνούς για την ανάληψη ενός εγχειρήματος, Λατ. *litare, perlitare*, σε Ξεν.· ομοίως και σε Μέσ., σε Ηρόδ.

κ.λπ. **2.** με αιτ., θυσιάζω με καλούς οιωνούς, σε Θεόκρ.· ομοίως και σε Μέσ., σε Αριστοφ. **II.** λέγεται για την ίδια την θυσία, παρέχω καλούς οιωνούς, είμαι ευνοϊκός, ευοίωνος, *καλλιρησαι ούκ έδύνατο (τά ίρά)*, οι θυσίες δεν παρείχαν καλούς οιωνούς, σε Ηρόδ.· *ώς σφι έκαλλιρέετο (τά ίρά)*, στον ίδ.· επίσης με

απαρ., *ούκ έκαλλίρεε διαβαίνειν μιν*, οι θυσίες δεν ήταν ευνοϊκές, ευοίωνες για την διάβασή του, στον ίδ. — Μέσ., *ώς ούδε ταυτα έκαλλιερεΐτο*, σε Ξεν.

καλλι-ζυγής, -ές (ζυγόν), καλά ζευγμένος, σε Ευρ.

καλλί-ζωνος, ό, ή (ζώνη), αυτός που φοράει όμορφη ζώνη, σε Όμηρ.

καλλί-θριξ, -τριχος, ό, ή, αυτός που έχει όμορφη χαιτή, λέγεται για άλογα, σε Όμηρ.· λέγεται για πρόβατα, αυτό που έχει όμορφο μαλλί, σε Ομήρ. Οδ.

καλλι-θϋτέω, μέλ. *-ήσω (θύω A)*, θυσιάζω με καλούς οιωνούς, *κάπρον*, σε Ανθ.

καλλί-καρπος, -ον, αυτός που έχει ωραίους καρπούς, σε Αισχύλ., Ευρ.

καλλί-κερωσ, ό, ή (κέρας), αυτός που έχει όμορφα κέρατα, σε Ανθ.

καλλι-κολώνη, ή, Ωραιόλοφος, περιοχή κοντά στην Τροία, σε Ομήρ. Ιλ.

καλλι-κόμας, ό, = το επόμ., σε Ευρ.

καλλί-κομος, ό, ή (κόμη), αυτός που έχει όμορφα μαλλιά, λέγεται για τις γυναίκες, σε Όμηρ., Ησίοδ., Αριστοφ.

καλλι-κρήδεμνος, ό, ή (κρήδεμνον), αυτός που έχει ωραίο κάλυμμα κεφαλιού, σε Ομήρ. Οδ.

καλλι-λογέομαι, Μέσ., μεταχειρίζομαι εύσχημα λόγια, σε Λουκ.

καλλί-μορφος, -ον (μορφή), καλοσχηματισμένος, αυτός που έχει καλή μορφή, σε Ευρ.

κάλλιμος, -ον, Επικ. αντί *καλός*, ωραίος, όμορφος, καλός, σε Ομήρ. Οδ.

καλλί-ναός, -ον, καλλιρροος, σε Ευρ.

καλλί-νίκος, -ον (νίκη), **I.** αυτός που θριαμβεύει με δόξα, *κϋδος κ.*, δόξα λαμπρής νίκης, σε Πίνδ.· με γεν., *των έχθρων κ.*, θριαμβευτής κατά των εχθρών, σε Ευρ. **II.** αυτός που κοσμεί, στολίζει ή εξευγενίζει, εξυψώνει την

νίκη, *ϋμνος, φδή, μοϋσα*, σε Πίνδ., Ευρ.· *τό καλλίνικον*, η δόξα της νίκης, σε Πίνδ.· ομοίως και, *καλλίνικος* (ενν. *ϋμνος*), στον ίδ.

κάλλιον, ουδ. του *καλλίων*, το οποίο χρησιμ. ως επίρρ., βλ. [καλός](#) Γ.

Καλλι-όπη, ή (όψ), η Καλλιόπη, η καλλιφωνα, η πρώτη από τις εννέα Μούσες, η Μούσα της Επικής Ποίησης, σε Ησίοδ., Ομηρ. Ύμν.· επίσης,

Καλλιόπεια, σε Ανθ.

καλλί-παις, -παιδος, ό, ή, I. αυτός που έχει ωραία παιδιά, αυτός που έχει την ευτυχία της απόκτησης ευγενικών, καλών παιδιών, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** όμορφος, ευγενικός απόγονος, σε Ευρ.· βλ. **καλλι-**.

καλλι-πάρηρος, -ον (παρειά), αυτός που έχει ωραία μάγουλα, σε Όμηρ.

καλλι-πάρθενος, -ον, αυτός που έχει ωραίες νύμφες, σε Ευρ.· *δέρηκ.*, λοιμοί καλών παρθένων, στον ίδ.

κάλλιπε, Επικ. αντί *κατέλιπε*, γ' ενικ. αορ. β' του *καταλείπω*· **καλλιπέειν,** Επικ. απαρ.

καλλι-πέδιλος, ό, ή (πέδιλον), αυτός που φοράει όμορφα σανδάλια, σε Όμηρ. Ύμν.

καλλί-πεπλος, ό, ή, αυτός που φοράει καλά ρούχα, όμορφα ενδύματα, σε Πίνδ., Ευρ.

καλλι-πέτηλος, -ον (πέτηλον), αυτός που έχει ωραία πέταλα, εύσχημα φύλλα, σε Ανθ.

καλλί-πηχυς, -υ, γεν. *-εως*, αυτός που έχει ωραίο αγκώνα, σε Ευρ.

καλλι-πλόκᾶμος, ό, ή, αυτός που έχει ωραίες μπούκλες, σε Όμηρ., Ευρ.

καλλί-πλουτος, -ον, βαθύπλουτος, σε Πίνδ.

καλλί-πολις, -εως, ή, ωραία πόλη, σε Πλάτ.

κάλλιπον, Επικ. αντί *κατέλιπον*, αόρ. β' του *καταλείπω*.

καλλι-πότᾶμος, -ον, αυτός που έχει εύσχημα και καλλίρροα ποτάμια, σε Ευρ.

καλλί-πρωρος, -ον (πρώρα), αυτός που έχει όμορφη πλώρη, σε Ευρ.· μεταφ., αυτός που έχει ωραίο πρόσωπο, ωραίος, όμορφος, σε Αισχύλ.

καλλί-πύλος, -ον (πύλη), αυτός που έχει ωραίες πύλες, σε Ανθ.

καλλί-πυργος, -ον, αυτός που έχει ωραίους πύργους, σε Ευρ.· *κ.σοφία*, υψηλή, έξοχη, σε Αριστοφ.

καλλί-πύργωτος, -ον, = το προηγ., σε Ευρ.

καλλί-πωλος, -ον, αυτός που έχει όμορφα άλογα ιππασίας, σε Πίνδ.

καλλι-ρέεθρος, -ον (ρέεθρον), καλλίρροος, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.

καλλιρέω, Ιων. αντί *καλλιερέω*.

καλλίρροος, -ον, ποιητ. αντί *καλλίρροος*.

καλλιρρημοσύνη, ή, I. γλαφυρότητα, κομψότητα γλώσσας, σε Λουκ. **II.** αλαζονική γλώσσα, στον ίδ.

καλλιρ-ρήμων, -ον (ρήμα), με γλαφυρή, κομψή γλώσσα.

καλλιρ-ροος, -ον, ποιητ. επίσης **καλλί-ροος**, αυτός που έχει καλή ροή, σε Όμηρ., Αισχύλ.· μεταφ., λέγεται για τον αυλό, σε Πίνδ.· θηλ. *Καλλιρόη*, μια από τις Ωκεανίδες, σε Όμηρ. Ύμν., Ησίοδ.· αλλά *Καλλιρρόη* επίσης, περίφημη κρήνη στην Αθήνα, έπειτα *Έννεάκρουνος* (αλλά τώρα ξανά *Καλλιρρόη*), σε Θουκ.

καλλι-στάδιος, -ον (στάδιον), αυτός που έχει όμορφο γήπεδο για την διεξαγωγή αθλητικών αγωνισμάτων, σε Ευρ.

κάλλιστα, Επίρρ. υπερθ., βλ. **καλός** Γ.

καλλιστείον (καλλιστεύω),· I. βραβείο ομορφιάς, σε Ευρ. **II.** στον πληθ., *άριστεϊα*, βραβείο ανδρείας, γενναιότητας, σε Σοφ.

καλλίστευμα, -ατος, τό, I. υπέροχη ομορφιά, ωραιότητα, σε Ευρ. **II.** οι πρώτοι καρποί της ομορφιάς, οι πιο εκλεκτοί, στον ίδ.

καλλιστεύω, μέλ. *-σω (κάλλιστος)*, είμαι ο πιο όμορφος, σε Ηρόδ., Ευρ.· με γεν., *καλλιστεύσει πασέων τῶν γυναικῶν*, σε Ηρόδ.· επίσης σε Μέσ., *δῶρ' ᾗ καλλιστεύεται*, σε Ευρ.

καλλι-στεφᾶνος, -ον, καλά εστεμμένος, καλοστεφανωμένος, σε Όμηρ. Ύμν., Ευρ.

κάλλιστος, -η, -ον, 1. υπερθ. του *καλός*. **2.** βλ. [καλός](#) B.

Καλλιστώ, -οῦς, ἡ, η πιο όμορφη κόρη του Λυκάονα, σε Ευρ., στην κλητ.

Καλλιστοῖ.

καλλίσφῶρος, ό, ἡ (σφυρόν), αυτή που έχει ωραίους αστραγάλους, σε Όμηρ.

καλλί-τεκνος, -ον (τέκνον), αυτός που έχει όμορφους απογόνους, σε Πλούτ., Λουκ.

καλλι-τεχνία, ἡ (τέχνη), τελειότητα της τέχνης, σε Πλούτ.

καλλί-τοξος, ό, ἡ (τόξον), αυτός που έχει ωραίο τόξο, σε Ευρ.

κάλλιφ', δηλ. *κάλλιπε*, Επικ. αντί *κατέλιπε*· γ' ενικ. αορ. β' του *καταλείπω*.

καλλι-φεγγής, -ές (φέγγος), αυτός που φέγγει όμορφα, σε Ευρ.

καλλί-φθογγος, -ον (φθογγός), αυτός που ηχεί όμορφα, που ακούγεται ωραία, εύηχος, σε Ευρ.

καλλί-φλόξ, ό, ἡ, αυτός που καίγεται δίνοντας ευοίωνα, ευνοϊκή φλόγα, ευνοϊκά σημάδια, σε Ευρ.

καλλιφωνία, ἡ, μελωδικότητα φωνής, σε Λουκ.

καλλί-φωνος, ό, ἡ (φωνή), αυτός που έχει όμορφη και μελωδική φωνή, σε Πλάτ.

καλλί-χορος, -ον, Επικ. αντί *καλλί-χωρος*· **I.** αυτός που έχει ωραίους τόπους, όπως στο *εύρύχορος* αντί *εύρύχωρος*, επίθ. που λέγεται για μεγάλες, εκτεταμένες πόλεις, σε Όμηρ. Οδ., Πίνδ. **II. 1.** (*χόρος*) αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε όμορφους χορούς, σε Ευρ., Αριστοφ.· *ό κ.*, πηγή κοντά στην Ελευσίνα, η δεξαμενή των καλών χορών, σε Όμηρ. Ύμν., Ευρ. **2.** αυτός που είναι επιδέξιος, καλός στον χορό, λέγεται για τον Απόλλωνα, σε Ευρ.

καλλίων[ι], -ον, γεν. -ονος, συγκρ. του *καλός*· βλ. [καλός](#) B.

καλλονή, ἡ (κάλλος), ομορφιά, κάλλος, σε Ηρόδ., Ευρ.

κάλλος, -εος, Αττ. -ους, τό (καλός), 1. ομορφιά, σε Όμηρ. κ.λπ.· *ές κάλλος*, προσπαθεί να φαίνεται όμορφη, προσπαθεί να επιδεικνύει την ομορφιά της, σε Ευρ.· αλλά, *είς κ. ζῆν*, χάριν ευχαρίστησης, ικανοποίησης, σε Ξεν. **2.** λέγεται για πρόσωπα, ομορφιά, στον ίδ., Λουκ. **3.** σε πληθ. επίσης, πολυτελή ενδύματα και υφάσματα, σε Αισχύλ., Πλάτ.· *κάλλεα κηροῦ*, όμορφα έργα από κερύ, δηλ. κηρήθρες, σε Ανθ.

καλλοσύνη, ἡ, ποιητ. αντί *κάλλος*, σε Ευρ.

κάλλυντρον, τό, εργαλείο καθαρισμού, σκούπα, σε Πλούτ.

καλλύνω[ω], μέλ. -ῶνῶ, (*καλός*). **1.** εξωραίζω· μεταφ., γυαλίζω, λουστράρω, σε Σοφ. **2.** Μέσ., καμαρώνω, καυχέμαι για κάτι, σε Πλάτ.

καλλ-ωπίζω, μέλ. -ίσω (ῶψ)· I. κυρίως, κάνω το πρόσωπο όμορφο· απ' όπου, στολίζω, δίνω ωραία όψη, σε Πλάτ. — Παθ., *κεκαλλωπισμέναι τὸ χρῶμα*, δηλ. βαμμένες, σε Ξεν. **II. 1.** Μέσ., στολίζομαι, καλλωπίζομαι ή γίνομαι κομψός, σε Πλάτ.· μεταφ., περηφανεύομαι για κάτι, *τινι* ή *ἐπί τινι*, στον ίδ.· *απόλ.*, κάνω επίδειξη, επιδεικνύομαι, καμαρώνω, λέγεται για άλογο, σε Ξεν. **2.** προσποιούμαι ότι δεν θέλω, κάνω νάζια, *τινι* ή *πρός τινα*, απέναντι σε κάποιον, σε Πλάτ.· με *απαρ.*, κ. *παρατεῖσθαι*, προσποιούμαι ότι αποδοκιμάζω, σε Πλούτ.

καλλώπισμα, τό, στολισμός, κόσμημα, διακόσμηση, εξωραϊσμός, σε Πλάτ.

καλλωπισμός, ό, I. στολισμός, επίδειξη, φιγούρα, σε Πλάτ., Ξεν. **II.**

διακόσμηση, διάκοσμος, *είς κ.*, λέγεται για στολισμό, σε Ξεν.· *καλλωπισμοὶ περὶ τὸ σῶμα*, σε Πλάτ.

κᾶλο-διδάσκαλος, ό, δάσκαλος της αρετής, σε Κ.Δ.

κᾶλοκάγαθία, ἡ, ο χαρακτήρας και η συμπεριφορά του *καλός κάγαθός*, ευγένεια, καλοσύνη, σε Ξεν., Δημ.

κἄλοκάγαθος, -ή, -όν, 1. αυτός που ταιριάζει στον *καλὸν κάγαθόν*, έντιμος· επίρρ. -*κῶς*, σε Πλούτ. **2.** αυτός που έχει κλίση στην *καλακάγαθία*, στον ίδ. **κἄλοκάγαθος, -όν**, στους δόκιμους συγγραφείς το συναντάμε ξεχωριστό, δηλ. *καλὸς κάγαθος*, ωραίος και αγαθός, ευγενής και αγαθός, χρησιμοποιείται για ευγενείς ή ευπατρίδες, Λατ. *optimates*, σε Ηρόδ., Αττ.· έπειτα, *καλὸς κάγαθος*, σήμαινε τον τέλειο άνθρωπο, τον ιδανικό άνθρωπο, ως προς τον χαρακτήρα και τις πράξεις, σε Πλάτ., Ξεν.· λέγεται για το στρατό, σε Ξεν. κ.λπ. **κἄλον, τό**, ξύλο, αλλά με χρήση μόνο τον πληθ.· *κἄλα*, καυσόξυλα (πιθ. από το *καίω*), σε Ομηρ. Ύμν.· κατειργασμένο ξύλο, λέγεται για ξυλουργό, *κάμπυλα κ.*, σε Ησιόδ. **κἄλο-πέδιλα, τά (κἄλον)**, ξύλινα πέδιλα, που χρησιμοποιούνταν για να κρατούν την αγελάδα ακίνητη την ώρα του αρμέγματος, σε Θεόκρ. **κἄλο-ποιέω**, μέλ. -*ήσω*, κάνω το καλό, σε Κ.Δ. **κάλος, ό**, Επικ. και Ιων. αντί *κάλως*, σχοινί. **καλός, -ή, -όν**, όμορφος, ωραίος, δίκαιος, Λατ. *pulcher*, λέγεται ως χαρακτηριστικό της εξωτερικής μορφής, σε Όμηρ. κ.λπ. **A. I. 1.** *καλὸς δέμας*, καλός στο σώμα, με καλή σωματική διάπλαση, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως και, *εἶδος κάλλιστος*, σε Ξεν.· *καλὸς τὸ σῶμα*, στον ίδ.· με απαρ., κ. *εἰσοράασθαι*, σε Όμηρ. **2.** *τὸ καλόν* όπως το *κάλλος*, ομορφιά, σε Ευρ. κ.λπ.· *τὰ καλά*, ευπρέπεια, σεμνότητα, ανθρωπιά, κοσμιότητα, αρετές του ανθρώπινου βίου, σε Ηρόδ. κ.λπ. **II. 1.** ως προς την χρήση, όμορφος, αίσιος, κατάλληλος, καλός, κ. *λιμήν*, σε Ομήρ. Οδ.· *καλὸς εἷς τι*, σε Ξεν.· *πρὸς τι*, σε Πλάτ.· με απαρ., *κάλλιστος τρέχειν*, σε Ξεν.· ιδίως στις ακόλουθες φράσεις, *ένκαλῶ (τόπω)*, σε καλή θέση, σε Θουκ.· *έν καλῶ τοῦ κόλπου, τῆς πόλεως*, σε Ξεν.· *έν κ.* (ενν. *χρόνω*), την κατάλληλη ώρα, την κατάλληλη στιγμή, σε Ευρ.· ομοίως και, *καλόν ἐστι*, με απαρ., σε Σοφ. **2.** λέγεται για θυσίες, καλός, αίσιος, ευόωνος, ευνοϊκός, σε Αισχύλ. κ.λπ. **III. 1.** με ηθική σημασία, όμορφος, καλός, ευγενής, *καλόν (ἐστι)*, με απαρ., σε Όμηρ. κ.λπ.· *καλὰ ἔργματα*, συγγενείς πράξεις, σε Πίνδ. κ.λπ. **2.** *τὸ καλόν*, ηθική ομορφιά, αρετή, αντίθ. προς *τὸ αἰσχρόν* (τα *honestum* και *tupe* του Κικέρωνα), σε Ξεν., Πλάτ. **IV.** σε Αττ. όχι σπανίως ειρωνικά, όπως το Λατ. *praeclarus*, θαυμάσιος, λαμπρός, ευγενικός, κ. *γὰρ οὐμὸς βίωτος, ὥστε θαυμάσαι*, σε Σοφ.· *μετ' ὀνομάτων καλῶν*, σε Θουκ. **B. ΒΑΘΜΟΙ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ**· συγκρ. *καλλίων [i]*, -ον, υπερθ. *κάλλιστος*, -η, -ον, σε Όμηρ. κ.λπ. **Γ.** Επίρρ., *καλόν* ως επίρρ., *καλόν αἰεῖδεν* κ.λπ., σε Όμηρ.· ομοίως *καλά*, σε Ομήρ. **Δ.**· *τὸ καλόν*, σε Θεόκρ. **II. 1.** ομαλ. επίρρ. **καλῶς**, κυρίως με ηθική σημασία, καλώς, ορθώς, δικαίως, σε Ομήρ. Οδ.· *καλῶς ζῆν, τεθνηκέναι κ.λπ.*, σε Σοφ. κ.λπ.· *οὐ καλῶς ταρβεῖς*, στον ίδ.· συχνά στη φράση *καλῶς καὶ εὖ, καλῶς τε καὶ εὖ*, σε Πλάτ. **2.** λέγεται για καλή τύχη, καλώς, ευτυχώς, κ. *πράσσειν = εὖ πρ.*, σε Αισχύλ. κ.λπ.· κ. *ἔχειν*, ευτυχῶς ως προς κάτι, στον ίδ.· κ. *ἔχει*, με απαρ., είναι καλό να..., σε Ξεν. **3.** *καλῶς = πάνν*, τελείως, κ. *ἔξοιδα*, σε Σοφ.· ομοίως και στον συγκρ., *κάλλιον εἰδέναί*, σε Πλάτ.· και σε υπερθ., *κάλλιστα*, σε Σοφ. κ.λπ. **4.** κ. *ποιῶν*, ως επίρρ., ορθώς, δικαίως, Λατ. *merito*, κ. *ποιῶν ἀπόλλυται*, σε Αριστοφ. **5.** σε απαντήσεις, ως επιδοκιμασία των λόγων του προηγούμενου ομιλητή, πολύ καλά! Λατ. *euge*, σε Ευρ., Δημ.· αλλά επίσης, όταν αρνείται κάποιος μια προσφορά ευγενικά ή με ειρωνεία, σ' ευχαριστώ! Λατ. *benigne*, σε Αριστοφ.· και στον υπερθ. *κάλλιστ', ἐπαινῶ*, στον ίδ. **6.** ειρων., λαμπρά, Λατ. *belle*, σε Σοφ., Ευρ. **Δ. ΠΟΣΟΤΗΤΑ**· *ἄ* στους Επικ. Ποιητές, *ἄ* σε Αττ.· σε μεταγεν. Ποιητές *ἄ* ή *ἄ*, αντιστοίχως των απαιτήσεων, των αναγκών δηλ. του μέτρου.

κάλπις, -ιδος, ἡ, αιτ. *κάλπιν* και *κάλπιδα*: αγγείο, δοχείο για άντληση νερού, υδρία ή στάμνα, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.· κληρωτίδα ή κάλπη για ψηφοφορία, σε Ανθ., Λουκ.· τεφροδόχη, αγγείο εναπόθεσης της τέφρας του νεκρού, σε Ανθ. **κάλτιος, ὁ,** Σικελικός τύπος του Λατ. *calceus*, υπόδημα, παπούτσι, σε Πλούτ. **κἄλβη[ῦ], ἡ (καλύπτω), I.** καλύβα, καμπίνα, θαλαμίσκος, κελί, Λατ. *tugurium*, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **II.** καταφύγιο, παραπέτασμα, σε Ανθ. **κἄλβιον, τό,** υποκορ. του προηγ., σε Πλούτ.

κἄλβο-στέφανος, -ον, στεφανωμένος με μπουμπούκια λουλουδιών, σε Ανθ. **κἄλβωπις, -ιδος, ἡ (ῶψ),** αυτός που έχει όψη όμοια με μπουμπούκι λουλουδιού, δηλ. ντροπαλός, ανθηρός, ρόδινος, σε Ομηρ. Ὑμν.

κάλυμμα, -ατος, τό (καλύπτω)· I. κάλυμμα κεφαλιού που χρησιμοποιείται από γυναίκες, κουκούλα, καλύπτρα, σκούφος ή πέπλο, σε Ομήρ. Ιλ.· συνήθως την φορούσαν οι νύφες, σε Αισχύλ.· κάλυμμα που τοποθετούνταν πάνω στο πρόσωπο του νεκρού, σε Σοφ. **2.** τάφος, σε Ανθ.

κάλυξι[ᾶ], -ῦκος, ἡ (καλύπτω), περικάλυμμα, χρησιμοποιούμενο μόνο για λουλούδια, άνθη και καρπούς· **I. I.** φλοιός ή περικάρπιο φυτών, σε Ηρόδ.· *κάλυκος ἐν λοχεύμασι*, δηλ. όταν αρχίσει να δένει ο καρπός, σε Αισχύλ. **2.** κάλυκας άνθους, μπουμπούκι, μπουμπούκι τριαντάφυλλου, σε Ομηρ. Ὑμν., Θεόκρ. **II.** σε Ομήρ. Ιλ. Σ. 401, *κάλυκες*, τα σκουλαρίκια έμοιαζαν, φαίνονταν σαν κάλυκες άνθους.

κἄλυπτεira, ἡ, = *καλύπτρα*, πέπλο, σε Ανθ.

κἄλυπτός, -ἡ, -όν, ρημ. επίθ. του *καλύπτω* II, αυτός που έχει τεθεί γύρω γύρω έτσι ώστε να καλύπτει, σε Σοφ.

κἄλυπτρα, Ιων. -πτη, ἡ, I. I. πέπλο, βέλο γυναίκας, σε Ομηρ., Αισχύλ.· μεταφ., *δονοφερὰ κ.*, το μαύρο πέπλο της νύχτας, σε Αισχύλ. **2.** λέγεται για γη που παραχωρείται σε βασιλισσες ως χρήματα για το βέλος τους (πρβλ. [ζώνη](#) I. 2), σε Πλάτ. **II.** σκέπασμα ή καπάκι φαρέτρας, σε Ηρόδ.

κἄλυπτο (εκτετ. από τη $\sqrt{\text{ΚΑΛΥΒ}}$, βλ. [καλύβη](#))· Επικ. παρατ. *κάλυπτον*, μέλ. -*ψω*, αόρ. β' *ἐκάλυψα*, Επικ. *καλ-*. — Μέσ., αόρ. α' *ἐκαλυψάμην* — Παθ., μέλ. *καλυφθήσομαι*, αόρ. α' *ἐκαλύφθην*, παρακ. *κεκάλυμμαι*· γ' ενικ. υπερσ. *κεκάλυπτο*· **I. I.** καλύπτω με κάτι, *παρδαλή μετάφρενον κάλυψεν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *νυκτι κάλυψας*, στο ίδ.· απλώς, σκεπάζω, *μέλαν δέ ἐ κῶμα κάλυψεν*, στο ίδ.· *πέτραν χεῖρ ἐκάλυψεν*, το χέρι του κάλυψε, έσφιξε την πέτρα, στο ίδ.· λέγεται για το θάνατο, *τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμούς*, στο ίδ. κ.λπ.· λέγεται για θρήνο, *τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε*, στο ίδ.· *κ. χθονί γυῖα*, δηλ. ενταφιάζομαι, σε Πίνδ.· επίσης, *χθονί, τάφω κ.*, θάβω κάποιον άλλο, σε Αισχύλ. — Μέσ., σκεπάζομαι ή καλύπτομαι, σε Ομηρ.· — Παθ., *ἀσπίδι κεκαλυμμένος ὄμους*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἐν χλαίνη κεκαλ.*, στο ίδ. κ.λπ. **2.** όπως το *κρύπτο*, σκεπάζω ή κρύβω, αποκρύπτο, συγκαλύπτο· *κ. καρδιά τι*, σε Σοφ. — Παθ., *κεκαλυμμένοι ἵππω*, κρυμμένοι μέσα σε άλογο, σε Ομήρ. Οδ. **3.** καλύπτω, σκεπάζω με ατιμία, συσκοτίζω μια υπόθεση, *σὺ μὴ κάλυπτε Ἀθήνας*, σε Σοφ. **II.** περιβάλλω, Λατ. *circumdare*, *οἱ πέπλοιο πτύγμ' ἐκάλυψεν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *οἱ ἄσιν καθύπερθε κάλυψω*, θα συσσωρεύσω λάσπη πάνω του, στο ίδ.· *ἀμφι Μενoitιάδη σάκος εὐρὸ κάλυψας*, στο ίδ.

Κἄλυσώ, -όος, συνηρ. -οῦς, ἡ, η Καλυσώ, Νύμφη, κόρη του Άτλαντα, που κατοικούσε στο νησί της Ωγυγίας· ονομάστηκε έτσι επειδή έκρυψε (*ἐκάλυψε*) τον Οδυσσέα εκεί, σε Ομήρ. Οδ.

καλχαίνω (κάλχη), κυρίως, κάνω κάτι βυσσινί, πορφυρό· μεταφ., καθιστώ κάτι σκοτεινό και το αναταράζω όπως τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, συλλογίζομαι, ζυγιάζω με το νου εις βάθος, σε Σοφ., Ευρ.

Κάλχας, -αντος, ὁ, ο Κάλχας, ο Μάντης των Ελλήνων στην Τροία, κυρίως ο Ερευνητής.

κάλχη, ἡ, βυσσινί πεταλίδα.

κᾶλώδιον, τό, υποκορ. του *κάλως*, λεπτό σχοινί, χοντρός σπάγγος, σε Αριστοφ., Θουκ.

καλῶς, επίρρ. από το *καλός*· βλ. [καλός](#) Γ.

κάλως[ᾶ], ὁ, γεν. *κάλω*, αιτ. *κάλων*· Επικ. και Ιων. **κάλος, -ου, ὁ, Ι.**

καραβόσχοινο, σε Ομήρ. Οδ., όπου οι *κάλωι* διακρίνονται από *πόδες* (πόδια ιστίου, σκίτες), και *ὑπέραι* (μπράτσα)· *κάλως ἐξίεναι*, λύνω τα σχοινιά, δηλ. ανοίγω τα πανιά, σε Ευρ.· μεταφ., *ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων*, αφήνουν κάθε σχοινί, δηλ. καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια, στον ιδ.· *φόνιον ἐξίει κάλων*, σε Αριστοφ. **II. 1.** γενικά, σχοινί, τριχιά, *κάλων κατιέναι*, κατεβάζω σχοινί για εξερεύνηση, σε Ηρόδ. **2.** παλαμάρι, στον ιδ.· *πρυμνήτης κ.*, το παλαμάρι της πρύμνης, σε Ευρ.· *ἀπὸ κάλω παραπλεῖν*, ρυμουλκούμεν στην ακτή, σε Θουκ.

κᾶλω-στρόφος, ὁ (στρέφω), αυτός που κατασκευάζει σχοινιά, σε Πλούτ.

κάμ, Επικ. αντί *κατά* πριν από *μ*, όπως *κάμ μέν* αντί *κατὰ μέν*, *κάμ μέσον* αντί *κατὰ μέσον*, σε Όμηρ.

κᾶμάκινος, -ον (κάμαξ), φτιαγμένος από καλάμι, καλαμένος, σε Ξεν.

κάμαξ[κά], -ᾶκος, ἡ και ὁ, I. στήριγμα αμπελιού, υποστήριγμα κληματόβεργων, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ. **2.** στυλιάρι, κοντάρι δόρατος, σε Αισχύλ., Ευρ. **3.** δοιάκι πηδαλίου, σε Λουκ.

κᾶμάρα, Ιων. **-ρη [μαῖ]**, ἡ, Λατ. camera, καθετί που έχει θολωτό σκέπασμα, σκεπαστή άμαξα, σε Ηρόδ.

κᾶμᾶσηνες, -ων, οἱ, είδος ψαριών, σε Ανθ. (ξεν. λέξη).

κᾶμᾶτηρός, -ά, -όν, I. κουραστικός, εκνευριστικός, βασανιστικός, κοπιώδης, πληκτικός, ανιαρός, σε Ομηρ. Ύμν.· κουραστικός, εξαντλητικός, σε Λουκ. **II.** Παθ., αυτός που έχει καταβληθεί, καταπονημένος από σκληρή εργασία, κατάκοπος, ξεθεωμένος, φθαρμένος, λιωμένος, τριμμένος, φαγωμένος, σε Ηρόδ.

κάμᾶτος, ὁ (κάμνω), I. 1. μόχθος, κόπος, εξαντλητική εργασία, σε Ομήρ.

Οδ., Σοφ., Ευρ. **2.** συνέπειες μόχθου, εξάντληση, κούραση, κόπωση, σε Όμηρ.· *ὑπνω και καμάτω ἄρημένος*, (ομοίως και στον Οράτ., *ludo fatigatum que somno*), σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** εκείνο που κερδίζεται με μόχθο, *ἡμέτερος κάματος*, αυτά που αποκτήθηκαν με τους δικούς μας κόπους, στο ιδ.· *ἀλλότριος κάματος*, κέρδη από το μόχθο άλλων, σε Ησίοδ. **2.** το αποτέλεσμα του κόπου, έργο, εργασία, δουλειά, πράγμα κατασκευασμένο μέσω τόννου, σε Ανθ.

κᾶματ-ώδης, -ες (εἶδος), κουραστικός, κοπιώδης, σε Ησίοδ., Πίνδ.

κάμε, Επικ. αντί *ἐκάμε*, **I.** αόρ. β' του *κάμνω*. **II.** **κάμέ**, κράση αντί *ἀντι ἐμέ*.

κᾶμειν, απαρ. αορ. β' του *κάμνω*.

κᾶμείται, γ' ενικ. Μέσ. μέλ. του *κάμνω*.

κάμηλος[ᾶ], ὁ και ἡ, I. καμήλα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *κ. ἄμνος*, νεογέννητο

καμήλας, δηλ. νεαρό καμηλάκι, σε Αριστοφ. **2.** *ἡ κ.* (όπως το *ἡ ἵππος*), καμήλες στο στράτευμα, όπως μπορεί κάποιος να πει το καμηλικό κατά αντιστοιχία του ιππικού, στρατιωτικό τάγμα από καμήλες, σε Ηρόδ. (πρβλ. το εβρ. *gāmal*).

κᾶμινευτήρ, -ῆρος, ὁ, = το επόμ.· *αὐλὸς κ.*, ο σωλήνας του φουσερού του σιδηρουργού, σε Ανθ.

κᾶμινευτής, -οῦ, ὁ, = *καμινεύς*, σε Λουκ.

κάμινεύω, μέλ. -σω, θερμαίνω στην κάμινο, σε Αριστ.

κάμινος, ἤ (καίω), φούρνος, κλίβανος, καμίνι, λέγεται για ψήσιμο, τήξιμο, λιώσιμο μετάλλων και για κάψιμο πυρότουβλων, σε Ηρόδ.

κάμινώ, -οῦς, ἤ, αυτή που εργάζεται σε κλίβανο, σε Ομήρ. Οδ.

καμμέν, βλ. **κάμ**.

κάμμες, κράση αντί και ἄμμες, Αιολ. αντί και ἡμεῖς.

κάμμεσον, βλ. **κάμ**.

καμμιζας, Επικ. αντί καταμιζας, μτχ. αορ. α' του καταμίννυμι.

καμμονή, ἤ, Επικ. αντί καταμονή, η ανταμοιβή της επιμονής, αντοχής, σε Ομήρ. Ιλ.

κάμμορος, -ον, Επικ. αντί κατάμορος, υποκείμενος στην μοίρα, έρμαιος αυτής, δηλ. κακόμοιρος, κακότυχος, σε Ομήρ. Οδ.

καμμύω, Επικ. και ποιητ. αντί καταμύω.

κάμνω, (εκτετ. τύπος από την √ΚΑΜ)· κάμοῦμαι· αόρ. β' ἔκᾰμον, απαρ. καμειν, Επικ. υποτ. με αναδιπλ. κεκάμω, γ' ενικ. κεκάμησι, γ' πληθ. κεκάμωσι· παρακ. κέκμηκα· γ' πληθ. υπερσ. ἔκεκμήκεσαν· Επικ. μτχ. κεκμηώς, κεκμηῶτι, κεκμηῶτα, αιτ. πληθ. κεκμηότας — Μέσ., Επικ. αόρ. β' καμόμην· **I**. μτβ., κοπιάζω, λέγεται για την δουλειά ενός σιδηρουργού, σκῆπτρον, τὸ μὲν Ἵφαιστος κάμε, το οποίο εκείνος κατασκεύασε, σε Ομήρ. Ιλ.· κ. νῆας, σε Ομήρ. Οδ. **II**. **1**. Μέσ., κερδίζω, αποκτώ με κόπο, τὰς (γυναῖκας) αὐτοὶ καμόμεσθα, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. εργάζομαι ή οργώνω, καλλιεργώ με μόχθο, κόπο, σε Ομήρ. Οδ. **III**. **1**. αμτβ., εργάζομαι, κοπιάζω, σε Θουκ.· ἔπειτα, κουράζομαι, ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος οἴνος ἀέξει, σε Ομήρ. Ιλ.· οὐδέ τι γυῖα κάμνει, ούτε αισθάνεται κόπωση στα μέλη του, στο ίδ.· περι δ' ἔγχει χεῖρα καμειται, θα κουραζόταν το χέρι του από το πιάσιμο, από το σφίξιμο του δόρατος, στο ίδ.· με μτχ., κάμει πολεμίζων, ἐλαύνων, είναι κουρασμένος από την μάχη, από την κωπηλασία, στο ίδ.· οὐκ ἔκαμον τανύων, δεν συνάντησα, αντιμετώπισα καμία δυσκολία στο χόρδισμα του τόξου, δηλ. το έκανα χωρίς πρόβλημα, σε Ομήρ. Οδ.· οὔτοι καμοῦμαι λέγουσα, ποτέ δεν θα κουρασθώ να λέω, σε Αισχύλ. κ.λπ. **2**. είμαι ασθενής ή άρρωστος, υποφέρω από ασθένεια, οἱ κάμνοντες, οι άρρωστοι, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως και, κάμνειν νόσον, σε Ευρ.· κ. τοὺς ὀφθαλμούς, σε Ηρόδ. **3**. γενικά, υποφέρω, πάσχω ή θλίβομαι, στενοχωριέμαι, βασανίζομαι, στρατοῦ καμόντος, σε Αισχύλ.· οὐ καμει, δεν θα έχεις να παραπονεθείς εναντίον μου, σε Σοφ.· οὐκ ἴσον καμῶν ἐμοὶ λύπης, μην έχοντας ίσο μερίδιο λύπης μαζί μου, στον ίδ. **4**. οἱ καμόντες (μτχ. αορ.), αυτοί που ολοκλήρωσαν την δική τους δουλειά, Λατ. defuncti, δηλ. οι νεκροί, σε Όμηρ.· ομοίως και κεκμηκότες, σε Ευρ., Θουκ.

καμπή, ἤ, (κάμπτω), **I**. καμπύλη, στροφή, λέγεται για ποτάμι, σε Ηρόδ. **II**. στροφή, γωνία ιπποδρόμου στην οποία στρίβουν τα άρματα κατά τη διάρκεια του αγώνα, σε Αριστοφ.· μεταφ., μῦθον ἐς καμπὴν ἄγειν, οδηγώ το λόγο στην μέση του ή σε σημείο μετάβασης της δράσης, σε Ευρ.· καμπὰς ποιεῖσθαι, σε Πλάτ.

κάμπμιος, -η, -ον, λυγισμένος, κυρτός, αυτός που έχει στροφές, σε Ευρ.

καμπτήρ, -ῆρος, ὁ (κάμπτω)· **I**. καμπή, γωνία, σε Ξεν. **II**. σημείο στροφής στον δίαυλον, τέρμα, σε Αριστ.· μεταφ., κ. πύματος, η τελευταία στροφή, το έσχατο γύρισμα της ζωής ή ο τελευταίος δρόμος της, σε Ανθ.

κάμπτω, (εκτετ. τύπος από την √ΚΑΜΠ, βλ. **καμπή**)· μέλ. κάμψω, Επικ. απαρ. -έμεν· αόρ. α' ἔκαμψα — Παθ., αόρ. α' ἐκάμφθην· λυγίζω, κυρτώνω, ὄφρα ἴτην κάμψῃ, σε Ομήρ. Ιλ.· γόνυ κ., κλίνω, λυγίζω τα γόνατα έτσι ώστε να καθίσω και να ξεκουρασθώ, στο ίδ.· οὐ κάμπτων γόνυ, δηλ. αυτός που δεν

ξεκουράζεται, δεν αναπαύεται ποτέ, σε Αισχύλ.· ομοίως και, κ. κῶλα, σε Σοφ.· έπειτα, το κάμπτειν μόνο του, κάθομαι, αναπαύομαι, ξεκουράζομαι, στον ιδ.· επίσης, γόνυ κ., κλίνω τα γόνατα ώστε να προσευχηθώ (στάση προσευχής), σε Κ.Δ. **II. 1.** στρέφω ή οδηγώ άλογο ή άρμα γύρω από την στροφή (καμπή II)· απ' όπου, λέγεται για το άλογο ή για το άρμα, κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλονπάλιν, παρακάμπτω την στροφή (καμπτήρ) και γυρίζω στο δεύτερο μισό του διαύλου, σε Αισχύλ.· κάμπτοντος ἵππου, ενώ το άλογο έστριβε, σε Σοφ.· μεταφ., κ. βίον, κάνω την τελευταία στροφή στο δρόμο της ζωής, στον ιδ.· κ. βίου τέλος, σε Ευρ. **2.** ομοίως επίσης, λέγεται για ναυτικούς, παρακάμπτω το ακρωτήρι, ἄκρην κ., σε Ηρόδ.· επίσης, κ. περι ἄκραν, σε Αριστοφ.· κ. κόλπον, παρακάμπτω τον κόλπο, σε Ηρόδ. **3.** απόλ., πάλιν κ., γυρίζω πίσω, σε Ευρ.· ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεεις φρενῶν, έρχεσαι πιο κοντά στις δικές μου ιδέες, στον ιδ. **III.** μεταφ., όπως το Λατ. flectere, κάμπτειν τινά, καταβάλλω ή ταπεινώνω κάποιον, σε Πίνδ. — Παθ., κάμπτομαι, ταπεινώνομαι, σε Αισχύλ., Θουκ.· κάμπτομαι, υποκύπτω, σε Πλάτ.

καμπυλόεις, -εσσα, -εν, ποιητ. αντί καμπύλος, σε Ανθ.

καμπύλος[ῦ], -η, -ον (κάμπτω), λυγισμένος, κυρτωμένος, κυρτός, λέγεται για τόξο, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τροχούς, στο ιδ.· λέγεται για άρματα, στο ιδ. **καμψί-πους, ὁ, ή, -πουν, τό**, αυτός που λυγίζει τα πόδια καθώς τρέχει, δηλ. γοργοπόδαρος, γρήγορος στο τρέξιμο, σε Αισχύλ.

κᾶμών, μτχ. αορ. β' του κάμνω.

κᾶν, ποιητ. αντί κατά πριν από το ν, όπως στο κᾶν νόμον, σε Πίνδ.

κᾶν, κράση αντί και έν.

κᾶν, κράση, αντί και ἄν, σε Ησίοδ., Αττ.· **I.** κακὸν δὲ κᾶν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾶ, σε Σοφ.· έπειτα το κᾶν κατέληξε να χρησιμοποιείται, ακόμη κι όταν το ρήμα της απόδοσης ήταν σε χρόνο που δεν συντάσσεται με ἄν, όπως κᾶν εἰ πολλὰ (αἱ ἄρεται) εἰσιν αντί ὥσι, σε Πλάτ. **II.** αντί και ἄν ή εἰάν, και αν, ακόμη κι αν, αν και, σε Σοφ., Αριστοφ. κ.λπ.

κᾶνάβινος, -η, -ον, αυτός που αναφέρεται σε ξύλινο σκελετό, σῶμα κ., ένα σώμα τόσο αδύνατο, έτσι ώστε να φαίνεται σαν απλός σκελετός, σε Ανθ.

κᾶνάβος, ὁ, ξύλινος σκελετός γύρω από τον οποίο οι καλλιτέχνες έπλαθαν το κερί ή τον πηλό.

κᾶναθρον ή συνηθέστερα **κᾶνναθρον, τό (κᾶννα)**, καλαμένα άμαξα ή άμαξα από λυγαριά, σε Ξεν.

κᾶνακωκύσας, κράση αντί και ἄνακωκύσας.